

ZIUA ISPĂȘIRII: Ziua cea mai importantă a întregului sistem ceremonial

30 decembrie 1999

Gili Cârstea

Toate speranțele poporului lui Dumnezeu sunt legate de a doua venire a lui Hristos, revenire care, destul de tulburător, pare să se îndepărteze cu fiecare an ce trece. Dacă, așa cum credeau pionierii mișcării advente, judecata a început în toamna lui 1844, cum se explică faptul că a trecut un secol și jumătate fără ca ea să se încheie? Este această credință o expresie a naivității teologice a mileriților, sau există un motiv serios pentru întârzierea Mirelui?

Temelia și stâlpul central al credinței advente este o corectă înțelegere a lui Daniel 8,14: “Până vor trece 2300 de seri și dimineți, apoi sfântul locaș va fi curățit.” Unele traduceri spun “îndreptățit,” “refăcut,” sau “restaurat” în loc de “curățit.” Dar oricare ar fi sensul cuvântului din original, este clar că operațiunea privește sanctuarul noului legământ, care trebuie să fie “curățit” sau “refăcut” înainte ca istoria păcatului să poată fi încheiată.

Prin urmare, “fericita nădejde” a adventismului ar trebui să fie ziua ispășirii, sau judecata de cercetare pentru cei vii, și nu a doua venire a lui Hristos. Totuși, realitatea tristă este că acest subiect a fost ca și inexistent în ultima sută de ani. Este drept că despre judecata de cercetare, în general, se mai vorbește prin campaniile de evanghelizare, dar conceptul este folosit mai mult pentru a motiva luarea unei decizii bazate pe teamă.

Ziua ispășirii pentru cei vii este nu numai geniul adventismului în oceanul de confuzie doctrinală al Babilonului, ci este evenimentul unic care blochează a doua venire a lui Hristos și singura soluție pentru refacerea, sau curățirea sanctuarului.

În serviciul ceremonial din vechime, care era “umbra” realităților viitoare ale planului de mântuire, ziua cea mai importantă, care dădea semnificație și sens tuturor activităților de peste an, era ziua ispășirii. În această zi, spunea Domnul, “se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Leviticul 16,30). Este important că, deși în cursul anului se aducea jertfă pentru fiecare păcat, sângele acesteia nu ștergea păcatul, ci doar îl

transferea asupra sanctuarului. Prin urmare, păcătosul sau întreaga adunare erau doar iertați prin aducerea jertfei și nicidecum curățiți sau eliberați de păcat.

Concluzia acestui fapt nu poate scăpa nimănui: Jertfa pentru păcat și ziua ispășirii nu pot exista una fără alta. Iertarea nu avea nici o valoare fără curățirea de păcat, iar la ziua ispășirii nu puteau participa decât cei care fuseseră iertați în cursul anului.

Actul principal în simbolistica zilei ispășirii era înlăturarea, sau ștergerea păcatelor poporului adunate asupra sanctuarului de-a lungul anului, iar reprezentarea grafică a acestei acumulări era perdeaua dinlăuntru, stropită cu sângele jertfelor aduse de popor. Această perdea a milei, deși permitea ca omul și Dumnezeu să rămână într-o plăcută și necesară vecinătate temporară, era totuși impedimentul major pentru scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, acela de a “locui în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om” (DA 161).

Perdeaua despărțea fatal pe om de Dumnezeu. Dar ea era întreținută tocmai de neputința poporului de a vedea că scopul sanctuarului era această unire vitală, care era temelia guvernării divine, atât de violent contestată de Lucifer. Căci atâta timp cât poporul alegea calea rebeliunii, perdeaua trebuia să rămână. În ziua ispășirii, curățirea sanctuarului prefigura tocmai eliminarea acestei necesități a perdelei, care despărțea pe om de Dumnezeu. O adunare sfântă se unea cu un Dumnezeu sfânt, iar rolul mijlocirii înceta.

Acestea sunt semnificațiile profunde care dau sens doctrinei sanctuarului și fac din solia adventă adevăr prezent pentru ultima generație. Serviciul ceremonial vorbea despre Hristos, iar Hristos vorbea despre Mireasa Lui, o ultimă generație a poporului Său, numită Rămășița, care va accepta cererea de logodnă, ca apoi să poată chema la ospățul nunții Mielului pe locuitorii acestei lumi confuze și disperate.

Dar ceva tragic s-a întâmplat cu solia și misiunea noastră. În anul 1887 Dumnezeu comunica poporului Său că “foarte curând” judecata care începuse în 1844 pentru cei morți, va trece la cei vii. În acest punct, istoric și conceptual, mesajul nostru s-a frânt. În loc să înțelegem că ziua ispășirii era o lucrare de ștergere a păcatelor poporului lui Dumnezeu, așa cum era ea descrisă în Leviticul 16, noi am ales calea compromisului cu lumea cultă a Babilonului, susținând destul de palid, că ziua ispășirii nu era decât o trecere în revistă a cazurilor copiilor lui Dumnezeu. Și nici așa nu am fost prea hotărâți, căci nu doream să deranjăm credințele lumii evanghelice. Deoarece ei cred că sufletul omului la moarte se duce direct în cer, o verificare juridică a cazului vieții lui nu mai avea nici un sens, iar insistența noastră devenea puerilă. Am apreciat mai mult aprobarea savanților lumii decât solia specială care făcuse din noi un popor. Așa s-a întâmplat că sanctuarul a ajuns o doctrină prăfuită și incomodă, “uscată și nefolositoare” după expresia teologilor lumii, un simplu element de decor, care să ne deosebească de alte biserici creștine.

Fără o corectă înțelegere a sanctuarului, sabbatul nu mai înseamnă mare lucru, reforma sanitară rămâne doar o cale de a obține câțiva ani în plus, iar a doua venire este amânată sine die, spre nedumerirea fiecărei noi generații de adventiști. Ceea ce făcuse din noi un popor cu adevăr prezent pentru vremea sfârșitului a devenit piatra de poticnire de care se împiedică mereu zidarii contemporani. Căci fără această piatră unghiulară, nu va fi nici cetate, nici Nou Ierusalim, nici Mireasă și nici nuntă.

Nunta este unirea dintre divin și uman

Taina “ținută ascunsă” timp de veacuri nu era un accesoriu al planului de mântuire, ci temelia guvernării universale a lui Dumnezeu. “Hristos în voi” nu era o soluție de conjunctură, inventată cu ocazia căderii în păcat. Nu era o manevră care să spele rușinea eșecului lui Dumnezeu în creațiune. Sanctuarul, locul unde omul și Dumnezeu devin una, este nucleul întregii creații inteligente, pe care se sprijină guvernarea divină și de care depind bunăstarea, fericirea și libertatea familiei lui Dumnezeu.

Cum putea Creatorul să populeze universul cu ființe care să-L numească Tată, fără ca ele să fie părtașe de natura Sa? Nu se putea nicidecum altfel decât ca Duhul Sfânt să locuiască în ele: “Nu știți că voi sunteți templul Duhului Sfânt?”

Adam și Eva au fost creați conform scopului lui Dumnezeu “din veacuri veșnice,” ca niște temple pentru Prezența Divină, în care natura umană și cea divină erau una. Haina de lumină care îi acoperea nu era o radiație a materiei, ci efectul vizibil al părtașiei cu natura divină. Când Adam a ales versiunea șarpelui despre adevăr, a spus de fapt că el crede că se poate trăi și fără Dumnezeu locuind “în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om.” Despărțirea a fost iremediabilă. În acest moment natura umană și cea divină s-au despărțit. Ca a doua venire a lui Hristos să poată avea loc, omenirea trebuie adusă exact în acest loc, adică la nuntă. Dar Mireasa lui Hristos nu știe mai nimic despre “destinul înalt pus în fața fiecărui suflet.” Noi deplângem astăzi faptul că “iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie.” Înțelegem noi astăzi însemnătatea sanctuarului ceresc, care a făcut din noi un popor și ne-a propulsat cu întreita solie îngerească pe scena internațională? Sau ne este jenă tocmai de solia care a dat caracter și substanță celor trei îngeri din Apocalipsa, și care în mod sigur va face să se pogoare din cer cu mare putere “un alt înger” care va lumina pământul cu slava lui?

Confuzia cu privire la scopul și efectul zilei ispășirii a generat o altă capcană majoră în teologia rămășiței. Cum și când va fi eliberat poporul lui Dumnezeu din ultima generație de păcat? Era evident că “nimic întinat” nu poate intra în cer. Ani de zile am propovăduit o ștergere progresivă a păcatului, care venea odată cu mărturisirea și transferarea lui asupra sanctuarului ceresc. Am nutrit o speranță secretă că păcatele mărturisite au fost șterse, iar singura dificultate ar fi cele pe care nu reușeam, sau nu voiam să le părăsim.

Această soluție ridică totuși o problemă insurmontabilă: Oamenii continuă să se nască și să vină la Hristos, situație în care ștergerea păcatelor nu poate avea loc niciodată.

Observându-ne bâlbâiala și dispoziția spre compromis, lumea evanghelică ne-a îmbiat către o soluție mai simplă și foarte plăcută: Nu trebuie decât să credeți în Isus, deoarece păcatul va fi șters la a doua venire a lui Hristos, când va “sună trâmbița.” Sau, după alții, la răpire. Până atunci, nici vorbă de biruință asupra păcatului sau plinătate a lui Hristos. Această poziție este astăzi preponderentă în lumea teologică adventistă, deși ea neagă

a) principiul secerișului, care spune că nu poate avea loc recoltarea până când holda nu este coaptă,

b) principiul nunții, care spune că nu poate exista nuntă pînă cînd Mireasa nu s-a pregătit, ca să poată fi îmbrăcată cu haine de in subțire, strălucitor și curat (adică haina aceea pe care au pierdut-o primii părinți) și neagă fatal

c) doctrina sanctuarului, care spune că Marele Preot trebuie să șteargă păcatele poporului înainte de a părăsi sfânta sfintelor, spre a îmbrăca haina de Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Nuntă și ospăț

Neglijența, sau chiar nepăsarea cu care am tratat adevărul nostru fundamental despre sanctuar, ne-a împiedicat să vedem deosebirea clară dintre chemarea la nuntă și chemarea la ospățul nunții Mielului.

Chemarea la nuntă se adresează exclusiv Miresei lui Hristos, bisericii rămășiței, pe care noi o numim Laodicea. Este o chemare la ziua ispășirii, la unirea cu natura divină, pentru ca poporul lui Dumnezeu să ajungă “plin de toată plinătatea lui Hristos.” Iar “plinătatea lui Hristos” era “Tatăl, care locuiește în Mine,” era “Eu nu fac nimic de la Mine Însumi,” era “cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine.” Ioan spune în Apocalipsa că nunta Mielului nu are loc decât atunci când mireasa este gata.

Chemarea la ospățul nunții Mielului se adresează lumii, o ultimă avertizare și invitație că se pot bucura de efectele inestimabile ale lucrării lui Hristos fără bani și fără plată. Este ceea ce noi numim “marea strigare,” o ultimă și fantastică posibilitate, care va electriza și zgudui din temelii ordinea acestei lumi.

Confuzia în care ne-a adus compromisul nostru ne face să depunem eforturi susținute de a invita lumea la ospățul nunții Mielului, fără ca nunta să aibă loc. În timp ce respingem chemarea la nuntă, ne jucăm de-a marea strigare și ne entuziasmăm copilărește că suntem pe locul trei sau patru în câștigarea de suflete, alergând să ajungem din urmă pe Martorii lui Iehova, pe Mormoni sau Penticostali, copiindu-le metodele și invidiind duhul care le dă un așa succes.

Nu ar fi mai potrivit să acceptăm chemarea la nuntă, ca milioanele de creștini sinceri din Babilon să poată fi invitați la ospățul nunții? Glasul ca de tunet al locuitorilor universului anunță că a venit nunta Mielului, deoarece Soția Lui s-a pregătit, iar îngerul îl invită pe Ioan să scrie despre fericirea celor chemați la ospățul nunții.

Când este gata mireasa?

La patruzeci de ani de la începerea zilei ispășirii pentru cei morți în Hristos, Dumnezeu anunță poporul Său, printr-o “foarte prețioasă solie” trimisă prin frații Waggoner și Jones, care urmărea să aducă “mai proeminent” în fața lumii farmecul inegalabil al Mirelui divin, că a sosit timpul ca Mireasa lui Hristos să lase lucrurile începătoare ale credinței și să treacă la cele desăvârșite. Cu alte cuvinte, să lase imaturitatea copilăriei, căci Mirele divin așteaptă nunta. Dar pețitorii au fost batjocoriți și izgoniți. Hristos a fost din nou răstignit, iar Duhul Său insultat. Era clar, Mireasa dorea prăjiturile de la nuntă, aștepta să meargă pe străzi de aur și era dispusă chiar să cheme lumea la ospăț, dar nu dorea nunta, care însemna unirea dintre natura umană și cea divină, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Așa se face că ziua ispășirii pentru cei vii a fost amânată și continuă să aștepte.

Noi ne putem permite astăzi, cu riscuri enorme, să ne facem că nu auzim glasul de “tunet” din Apocalipsa 19, care ne dă soluția la încropeala laodiceană, că mireasa nu va fi gata decât atunci când va avea haine strălucitoare și curate, acelea din Eden, iar aceste haine nu sunt rodul efortului ei. Ei “i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat” care nu poate fi decât rezultatul ștergerii păcatelor, o binecuvântare a zilei ispășirii pentru cei vii, a ploii târzii.

Oferta aceasta măreață stă încă la ușa noastră. Laodicea nu poate produce marea strigare indiferent câți bani sau cât efort ar investi în evanghelizare, căci ea are nevoie urgentă să accepte chemarea la nuntă. Ea nu poate batjocori Mirele, refuzându-I oferta de căsătorie, și în același timp să sperie că va fi binecuvântată în efortul misionar. Să nu uităm că strămoșii noștri spirituali “băteau marea și uscatul” să facă un convertit, iar Hristos le spunea că ei sunt logodiți cu altcineva, care nu era Tatăl Său. Doctrina noastră de temelie spune că planul de mântuire se încheie în sfânta sfintelor, acolo unde omul și Dumnezeu devin una. Dacă vrem să oferim lumii binecuvântata comoară încredințată nouă, nu putem să închidem ochii în fața avertizării solemne:

“O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru ca popor este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră” (GW 370).
